

Прихована історія сорокового вірша — число шістнадцять

Друге горе — частина третя

Jeff Pippenger
2026-06-18

Логіка Джоунза

Логіка Джоунса, згідно з якою першого ангела з чотирнадцятого розділу Об'явлення неможливо відокремити від двох наступних ангелів, є непохитною. Його визначення структурного зв'язку цих трьох ангелів з ангелами сурм є цілковито бездоганим. Його наголос, безперечно, був зосереджений на трьох ангелах з чотирнадцятого розділу Об'явлення, однак логіка їх застосування як «невіддільних» є так само чинною і щодо всіх ангелів, які передували їм.

Оскільки він зосереджувався на трьох ангелах із чотирнадцятого розділу Об'явлення, він не довів власну логіку до її кінцевого висновку. Зрештою, та логіка, яку він використав, щоб пов'язати п'яту, шосту й сьому сурми горя з трьома ангелами з чотирнадцятого розділу Об'явлення, також передбачала проведення лінії сурм аж до першого з семи ангелів сурми.

І я бачив сімох ангелів, що стояли перед Богом; і дано їм сім сурм. ... І сім ангелів, що мали сім сурм, приготувалися сурмити. Об'явлення 8:2, 6.

Серія ангелів починається із «семи» ангелів сурм, а лінія ангелів у книзі Об'явлення починається від першої сурми й тягнеться аж до застереження третього ангела про знамено звіра. Джонс має рацію, вказуючи на відмінність між першими чотирма сурмами й останніми трьома сурмами горя, бо ця пророча структура «чотири і три» також знаходиться в церквах і в печатках. Те, що в книзі Об'явлення це утверджене на трьох свідках, дає тим, хто бажає бачити, можливість зрозуміти, що сім як символ також містить чотири як символ і три як символ.

Божественний зв'язок

Те, що ми визначали останнім часом, полягає в тому, що перший і другий ангели з Об'явлення чотирнадцятого розділу отримують силу завдяки часовому пророцтву про іслам, пов'язаному з першим і другим горем, а наділення силою третього ангела здійснюється через сповнення третього горя 11 вересня. Застосування, здійснене Джонсом, показує (хоча він і не висловив моєї думки), що кожен ангел — від першого сурмлячого ангела з Об'явлення восьмого розділу до сурми третього горя з Об'явлення одинадцятого розділу — нерозривно пов'язаний із трьома ангелами з Об'явлення чотирнадцятого розділу. Це символи в межах тієї самої пророчої лінії. Їх необхідно визнавати саме такими, щоб зрозуміти різні ролі, які представляє кожен із цих ангелів. Отже, так само як сім церков, печаток і сурм представляють число сім, а також символіку чотирьох і трьох у межах

загальної символіки семи (церков, печаток і сурм), лінію ангелів — від першого із семи ангелів сурм аж до третього ангела — слід розглядати як цілісність. Це визначає лінію з одинадцяти ангелів.

Три ангели з чотирнадцятого розділу Об'явлення уособлюють застережну вістку міллеритів, яка сповістила про початок суду, а відтак — застережну вістку ста сорока чотирьох тисяч, що звіщає про завершення суду.

Сім сурм символізують сили, які Бог у Своєму провидінні використав, щоб звершити суд над народами, які запровадили поклоніння сонцю.

Перші чотири сурми визначають поступову загибель Західного Риму до 427 року.

П'ята і шоста позначають загибель Східного Риму від 1449 до 1453 року.

Останні три сурми являють собою іслам трьох горь.

Ангел у десятому розділі Об'явлення — це Христос, Який сходить, щоб на початку наділити силою цей рух, і Він знову сходить в Об'явленні вісімнадцятому, щоб наділити силою цей рух наприкінці.

Сьома сурма почала звучати 22 жовтня 1844 року з відкриттям суду, який є антитиповим Днем викуплення. Сурма Ювілею мала звучати в День викуплення. Отже, під час суду звучать дві сурми: ювілейна сурма і сьома сурма.

І засурмиш у ювілейну сурму десятого дня сьомого місяця; у день викуплення засурмите в сурму по всій землі вашій. І освятите п'ятдесятій рік, і проголосите волю по всій землі всім мешканцям її: нехай буде це для вас ювілей; і повернетесь кожен до своєї власності, і повернетесь кожен до своєї родини. Ювілеєм нехай буде для вас той п'ятдесятій рік: не сійте, і не жніть того, що саме виросте в ньому, і не збирайте винограду з необрізаної лози своєї. Левит 25:9–11.

Контекст, який ототожнює розсіяння Ізраїлю на «сім часів», викладений у віршах, що безпосередньо передують настанові засурмити в ювілейну сурму в День Спокути, і міститься в наступному розділі книги Левит.

Промов до Ізраїлевих синів і скажи їм: Коли ви ввійдете до землі, яку Я даю вам, тоді земля нехай святкує суботу Господеві. Шість років засівай своє поле, і шість років обрізуй свій виноградник та збирай його плоди; а сьомого року нехай буде для землі субота цілковитого спочинку, субота Господеві: поля свого не засівай і виноградника свого не обрізуй. Те, що виросте саме собою після твого жнива, не жни, і винограду з необрізаної твоеї лози не збирай, бо це рік спочинку для землі. І субота землі буде вам на поживу: тобі, і рабові твоему, і невольниці твоїй, і наймитові твоему, і приходькові твоему, що перебуває з тобою, і худобі твоїй, і звірині, що в твоїй землі, — увесь її урожай буде на поживу. І відлічи собі сім суботніх років, сім разів по сім років; і час семи суботніх років становитиме для тебе сорок і дев'ять років. Левит 25:2–8.

Коли Міллер у двадцять шостому розділі розпізнав суд над Ізраїлем за порушення суботнього спочинку землі, він застосував принцип, за яким день означає рік, і виявив, що рік становить триста шістдесят днів, а сім разів по триста шістдесят дорівнює двом тисячам п'ятисот двадцяти рокам покарання за порушення завіту. Це була перша пророча істина, яку він відкрив. Вона є основою тих істин, що становили підвалину, яку Христос заклав через служіння Міллера. Ювілейна сурма є звіщенням визволення і свободи.

Сьома сурма — це іслам третього горя.

А в дні голосу сьомого ангела, коли він засурмить, звершиться таємниця Бога, як Він благовістив рабам Своїм, пророкам. Об'явлення 10:7.

Сьома труба ісламу є зовнішньою пророчою істиною, а ювілейна труба — внутрішньою пророчою істиною виправдання вірою — визволення від гріха, що, згідно із Сестрою Вайт, є третім ангелом у істині. У період, коли звучить сьома труба, таємниця Христа в вас, надія слави, буде довершена, коли Христос поєднає Своє Божество з людською природою ста сорока чотирьох тисяч. Ті, хто тоді прийме печать Божу, звічатимуть трубний вісницький заклик застереження, представлений як третє горе, а також як застереження третього ангела. Третє горе наділяє силою вістку третього ангела, коли ангел, Який є не менш ніж Сам Ісус Христос, сходить із вісткою у Своїй руці.

Коли ми встановлюємо, що саме пророцтво часу про перше і друге горе надало сили звістці першого ангела, а пророцтво про третє горе надає сили звістці третього ангела, ми тим самим визначаємо сурми як «суди, що були наведені на Рим у відповідь на запровадження недільного закону». Ці провидінні суди, особливо останні три сурми горя, узгоджуються й ідуть паралельно із застережливою звісткою трьох ангелів чотирнадцятого розділу Об'явлення. Два горя і два ангели в історії міллеритського руху, і третє горе та третій ангел в історії ста сорока чотирьох тисяч. У початковій історії першого і другого ангелів звістка про відкриття суду була наділена силою через сповнення ісламу першого і другого горя. У завершальній історії третього ангела звістка, що проголошує закриття суду, була наділена силою через сповнення ісламу третього горя.

Наділення силою на початку й наприкінці було представлене ангелом з Об'явлення десятої та вісімнадцятої розділів, «який був не ким іншим, як Ісусом Христом». Зовнішня вістка ісламу та внутрішня вістка суду є, відповідно, зовнішньою трубою третього горя, а внутрішня вістка суду є трубою третього ангела. Зовнішня труба ісламу — це пророцтво про дві тисячі п'ятсот двадцять років, а внутрішня труба третього ангела — це дві тисячі триста років. Обидві прийшли й прозвучали при відкритті суду над мертвими, і обидві знову прийшли при відкритті суду над живими.

Ангел Об'явлення десять зійшов 11 серпня 1840 року на сповнення пророцтва про іслам, і цим самим цей ангел прообразив сходження ангела Об'явлення вісімнадцять разом зі сповненням пророцтва про іслам. Божий суд над бунтом недільного закону у 321 році, а потім знову у 538 році, представлений першими шістьма сурмами, а Його суд за близький майбутній бунт недільного закону представлений сьомою сурмою, яка є третім горем і

також третім ангелом. Застережлива вістка про початок суду 22 жовтня 1844 року і застережлива вістка про суд над живими 11/9 обидві були наділені силою сьомим ангелом у тій послідовності, яку виклав Джонс. Шість ангелів сурм у розділах восьмому й дев'ятому, потім у десятому розділі сходять ангел, який є не ким іншим, як Ісусом Христом. Він є сьомим у послідовності ангелів, за яким в одинадцятому розділі йде третє горе, тобто сьома сурма, що почала звучати у 1844 році, але є восьмим у ряді ангелів, які ведуть до дев'ятого, десятого й одинадцятого ангелів у Об'явленні чотирнадцять.

Звістку третього ангела неможливо відокремити від звісток першого й другого ангелів, але так само її не можна відділити й від семи сурм Божого суду над відступництвом. Перші чотири сурми суду у восьмому розділі Об'явлення окреслюють поступовий занепад Західного Риму після першого недільного закону Костянтина у 321 році й розпочалися з його поділу імперії на східну та західну в 330 році.

«Коли наш народ у своїх законодавчих радах ухвалюватиме закони, щоб зв'язувати сумління людей щодо їхніх релігійних прав, запроваджуючи обов'язкове святкування неділі та застосовуючи гнітючу владу проти тих, хто дотримується суботи сьомого дня, тоді Закон Божий для всіх практичних цілей буде скасований у нашій країні; а за національним відступництвом піде національна загибель». *Review and Herald*, December 18, 1888.

Принцип національного відступництва, що приносить національне зруйнування, був наведений на народ Костянтина, починаючи з перших чотирьох сурм, які привели Західний Рим до його завершення до 476 року. Східний Рим дійшов свого завершення у 1453 році, хоча пророко втратив свій національний суверенітет 27 липня 1449 року. На відміну від Вавилону, який був повалений за одну ніч, Рим, як західний, так і східний, був приведений до свого кінця поступово. Загибель Західного Риму під першими чотирма сурмами до 476 року являє загибель Сполучених Штатів під чотирма сурмами, що на одному рівні являє чотири покоління Сполучених Штатів, які починаються у 1798 році й закінчуються при недільному законі. Ці чотири покоління паралельні чотирьом поколінням адвентизму, які паралельні першим чотирьом церквам другого розділу Об'явлення, а також чотирьом наростаючим гидотам восьмого розділу книги Єзекіїля і чотирьом хвилям сарани в книзі Йоїла.

Бо так говорить Господь Бог: Наскільки ж більше, коли Я пошлю на Єрусалим чотири тяжкі Мої суди: меч, і голод, і лютого звіра, і моровицю, щоб вигубити в ньому людину й худобу? Єзекіїль 14:21.

П'ята і шоста сурми повалили Східний Рим, а Східний Рим у пророчому відношенні до Західного Риму означає державу. Західний Рим означає церкву. Західний Рим також означає Сполучені Штати, які будуть завойовані першими, як був завойований Західний Рим.

«Коли Америка, країна релігійної свободи, об'єднається з папством у насильстві над сумлінням і в примушуванні людей шанувати фальшиву суботу, тоді народи кожної країни на всій земній кулі будуть спонукані наслідувати її приклад». *Testimonies*, volume

6, 18.

Перші чотири сурми представляють чотири покоління американської історії, і коли Сполучені Штати падають, щойно впала слава земля з сорок першого вірша одинадцятого розділу Даниїла, а наступною перешкодою є Єгипет, символ решти народів світу. Тоді Організація Об'єднаних Націй, які є десятьма царями, погоджуються віддати своє сьоме царство папству на «короткий час — одну годину» в Об'явленні сімнадцятому. Це відбувається на святі дня народження Ірода, коли він обіцяє півцарства. На святі дня народження Ірода, тієї години, з'являється рука, що пише на вапні стін, і Валтасара вбито. Та година настає за недільного закону й триває до закінчення людського випробувального часу. Сьоме царство завойовується, як це прообразно показано зруйнуванням мурів Константинополя, які впали в 1453 році. Від недільного закону в Сполучених Штатах, прообразом чого є 1449 рік, до падіння Константинополя в 1453 році — чотири символічні роки. Папство дістало свою смертельну рану в 1798 році.

У Даниїла 11:40 папство впало в 1798 році, в час кінця. Потім цар південний упав у 1989 році, в час кінця. Сполучені Штати падають у вірші 41, а Єгипет падає у вірші 42, і папство зазнає свого другого й остаточного падіння у вірші 45.

«Зі злету й падіння народів, як це ясно відкрито в книгах Даниїла та Об'явлення, ми повинні навчитися, якою нікчемною є сама лише зовнішня й світська слава. Вавилон, з усією своєю силою й величчю, подібних до яких відтоді наш світ більше не бачив, — силою й величчю, що людям того часу здавалися такими сталими й тривалими, — як цілковито він минув! Як “цвіт трави”, він загинув. Якова 1:10. Так загинуло й Мідо-Перське царство, і царства Греції та Риму. І так гине все, що не має Бога своєю основою. Лише те, що пов'язане з Його наміром і виражає Його характер, може перебувати. Його принципи — єдине непохитне, що знає наш світ». Пророки і царі, 548.

Падіння Сполучених Штатів (фальшивого пророка) у сорок першому вірші було прообразно зображене 1449 роком, а падіння Єгипту (дракона) у сорок другому вірші було прообразно зображене 1453 роком, і папство (звірина) приходять до свого кінця, не маючи нікого, хто б допоміг, як це було прообразно зображено 1798 роком. Фальшивий пророк і дракон повалені силами сурми, а звірина повалена силою дракона.

Число чотири є символом розпаду царства. Царство Александра розпалося на чотири царства, і Єгипет загинув у Червоному морі в четвертому поколінні, а Ізраїль поклоняється сонцю в четвертій гидоті в Єзекиїля восьмому розділі. Чотири покоління протестантизму й республіканізму в земному звірі почалися 1798 року і закінчуються близьким недільним законом для обох рогів. Чотири тяжкі суди Єзекиїля над Єрусалимом ілюструють чотири суди над Сполученими Штатами, і ті чотири суди над шостим царством біблійного пророцтва є прообразом чотирьох років від 1449 до 1453, коли сьоме царство біблійного пророцтва погоджується віддати половину свого царства папству у взаєминах церкви й держави, над якими панує тирська блудниця.

Чотири роки від 1449 до 1453 року означають загибель сьомого царства за недільного закону, а також означають період загибелі восьмого царства від недільного закону аж до закінчення часу випробування. Завоювання Єгипту, який є світом, а також драконом, що даний папству, є фракталом на початку періоду, символізованого чотирма роками від 1449 до 1453 року. Це вказує на падіння Константинополя за недільного закону, а потім знову тоді, коли встане Михаїл. Коли Михаїл встане, чотири ангели, згідно з натхненням, будуть повністю відпущені.

«Я побачила, що чотири ангели стримуватимуть чотири вітри, доки не буде завершена праця Ісуса у святині, а тоді прийдуть сім останніх кар». Ранні твори, 36.

Чотири поділи царства Олександра, чотири сурми над Західним Римом, чотири вітри, відпущені на Східний Рим, чотири тяжкі суди над Єрусалимом, чотири вітри, відпущені тоді, коли папство дійде свого кінця, і не буде йому помічника. Виходячи з цих пророчих символів, ми розглянемо друге горе в контексті його застосування до близького запровадження недільного закону.

Флорентійський собор

У 1439 році, на Флорентійському соборі (також званому Флорентійською унією), представники Східної Православної Церкви (на чолі з візантійським імператором Іоанном VIII Палеологом і Патріархом Константинопольським) підписали офіційний декрет про унію з Римо-Католицькою Церквою. Вони погодилися визнавати Папу Римського главою (верховною владою) усієї Церкви.

Бо чоловік є голова дружини, як і Христос — Голова Церкви, і Він є Спаситель тіла.
Ефесян 5:23.

Нікейський Символ віри

Імператор і Патріарх прийняли «додаток Filioque» до Нікейського Символу віри, який був доповненням до Нікейського Символу віри, стверджуючи, що Святий Дух походить від Отця і Сина. Нікейський Символ віри є одним із найважливіших і найширше вживаних викладів в історії католицької віри. Нікейський Символ віри є формальним узагальненням основних католицьких вірувань. Його було первісно укладено для захисту істини про те, ким є Ісус Христос. У 325 році виникла велика суперечка, оскільки священник на ім'я Арій навчав, що Ісус створив Бог Отець і що Він не є повністю Богом.

Імператор Костянтин скликав Перший Нікейський собор, щоб розв'язати це питання. Собор рішуче утвердив, що Ісус є цілковито Богом, «єдиносущним» Отцю. Пізніше Символ віри було розширено на Константинопольському соборі 381 року. На цьому етапі слід зауважити, що Нікейський Символ віри був утверджений в історії першого Костянтина, і він стане предметом питання для останнього Костянтина, яким був Костянтин одинадцятий, останній імператор східної Візантійської імперії. Костянтин Великий, який був першим, неодноразово постає як предмет біблійного пророцтва. Він є правителем на початку східної

імперії і тому є прообразом правителя при завершенні східної імперії. Той факт, що Нікейський Символ віри є складовою як початкової, так і завершальної історії, повинен бути відзначений дослідником пророцтва, якщо він розуміє принцип альфи й омеги.

У 381 році Нікейський символ віри було доповнено вченням про чистилище, вченням про Євхаристію, а також прийняттям використання опрісноків для Євхаристії, що було латинською практикою. Символ віри 381 року також прийняв католицьке розуміння первородного гріха та загробного життя. Він завершувався такими ключовими словами: «Ми також постановляємо, що святий апостольський престол і Римський Понтифік має першість над усім світом і є істинним намісником Христа».

На Флорентійському соборі 6 липня 1439 року було підписано ще одну оновлену версію — за 14 років до падіння Константинополя під натиском османських турків у 1453 році. Унія була підписана під сильним політичним тиском. Візантійська імперія відчайдушно потребувала військової допомоги Заходу проти османів, що наступали. Коли грецькі делегати повернулися додому, угоду рішуче відкинула більшість духовенства, ченців і простого народу на Сході. Більшість єпископів, які її підписали, згодом відкликали свою підтримку. Унія так і не була повністю втілена в життя й у наступні роки була формально відкинута Східною Православною Церквою. На час падіння Константинополя у 1453 році унія вже фактично зазнала краху. Історики часто характеризують її як політичну унію, що зазнала невдачі через глибокий богословський, культурний і всенародний спротив.

На Першому Нікейському соборі 325 року було ухвалено Нікейський Символ віри. Це позначено за п'ять років до 330 року, коли завершилися 360 років з одинадцятого розділу книги Даниїла, вірша двадцять четвертого, представлені як «час».

Він увійде мирно навіть у найродючіші місця області, і зробить те, чого не робили ні батьки його, ні батьки батьків його; він розкидатиме між ними здобич, і грабунок, і багатства; так, і замишлятиме свої задуми проти твердинь, але лише до часу. Даниїла 11:24.

31 рік до Р. Х. і 330 рік обидва позначають «призначений час» двадцять сьомого та двадцять дев'ятого віршів одинадцятого розділу книги Даниїла.

І серце обох цих царів буде спрямоване на зло, і за одним столом вони говоритимуть неправду; але це не матиме успіху, бо кінець іще буде в призначений час. ... У призначений час він знову повернеться й піде на південь; але буде не так, як перше, або як останнє. Даниїла 11:27, 29.

Початок (330) і кінець (1449–1453) пророчої лінії східного Риму представлені першим і останнім імператором Костянтином. Альфа й омега пророчої лінії східного Риму, названого Візантійською імперією, пов'язані із завершенням трьохсотшістдесятирічного імперського Риму, який верховно правив від битви при Акціумі в 31 році до Р. Х. аж до 330 року, а далі — до 1453 року. Перед битвою при Акціумі в 31 році до Р. Х. Марк Антоній і Август Цезар говорили неправду за одним столом, але це не мало успіху. Перед 330 роком, у 325 році, був

прийнятий Нікейський символ віри. Перед 1453 роком була прийнята оновлена версія того самого Нікейського символу віри. Перед 31 роком до Р. Х. дві політичні постаті говорили неправду за одним столом. У 325 році духовну неправду було сказано за одним столом. Ці два свідки вказують на політичну й духовну неправду, що була прийнята в 1439 році на Флорентійському соборі. Цей оновлений Нікейський символ віри був названий Декретом унії.

Перший дороговказ брехні за одним столом був перед 31 р. до Р. Х. і відбувався між двома політичними угрупованнями язичницького Риму. Призначений час для цієї брехні був 31 р. до Р. Х., і він складався з Августа, символу Риму, проти союзу чоловіка й жінки, які представляли Єгипет. Другий набір брехні був у 325 році, а призначений час — 330. Третій набір брехні був у 1439 році, а призначений час — 1449–1453. Ті, хто були за столом у 1439 році, представляли західний і східний Рим, причому східний Рим, погоджуючись у релігійному питанні, прагнув досягти політичної мети. 31 р. до Р. Х., за яким ідуть 330, а потім 1453, являють собою потрійне застосування лінії Риму.

Політична загроза союзу Марка Антонія та Клеопатри прообразовувала духовну загрозу аріанської ересі в 325 році, яка, своєю чергою, прообразовувала політичну й релігійну загрозу ісламських турків у 1439 році.

Доктрини Нікейського символу віри є брехнею, і в них немає жодної правди. Документ, підписаний 6 липня 1439 року на Флорентійському соборі, називався Декретом про унію і являв собою ті самі брехні та ще більше. Коли делегати повернулися до Константинополя у 1439 році, їх зустріли з гнівом і звинуваченнями у зраді. Поширювався такий вислів: «Краще турецька чалма, ніж папська мітра».

Унію було підписано головним чином тому, що візантійський імператор відчайдушно потребував західної військової допомоги проти османів. Коли стало очевидно, що військова допомога надходитиме вкрай незначна (або й жодна), підтримка унії розвіялася. У 1450–1451 роках кілька східних синодів відкинули унію, а після падіння Константинополя в 1453 році унію було цілковито залишено. Остаточний підсумок Флорентійського декрету про унію Східна Православна Церква вважає таким, що являє собою собор, який зазнав невдачі й був відкинтий. Його не визнають чинним. Римо-Католицька Церква, однак, і далі вважає його чинним вселенським собором.

Ми встановлюємо логіку, щоб зрозуміти, як пророчі характеристики другого горя повторюються в історії третього горя. Пророцтво про сто п'ятдесят років першого горя розпочалося 27 липня 1299 року і закінчилося 27 липня 1449 року.

1449

Костянтин XI Палеолог народився 1404 року і царював від січня 1449 року до 29 травня 1453 року. Він був останнім імператором Східної Римської (Візантійської) імперії, що проіснувала понад 1 100 років. Він мужньо очолював оборону Константинополя під час османської облоги 1453 року, маючи лише близько 7 000–8 000 оборонців проти війська

Мехмеда II чисельністю понад 80 000. Він загинув, воюючи на міських мурах, 29 травня 1453 року, коли Константинополь урешті впав. Його тіло так і не було остаточно ідентифіковане. Його смерть ознаменувала кінець Римської імперії (останнього безпосереднього продовження імперії, заснованої Августом у 27 році до Р. Х.).

У грецькій історії та православній традиції його пам'ятають як героїчну постать — у переказах його часто називають «Мармуровим імператором» (вірування в те, що він одного дня повернеться, щоб урятувати Константинополь).

Іоанн VIII Палеолог (1392–1448) був передостаннім візантійським імператором, який правив у 1425–1448 роках. Він був старшим сином імператора Мануїла II Палеолога і старшим братом Костянтина XI. Іоанн VIII провів більшу частину свого правління, відчайдушно намагаючись урятувати занепадаючу Візантійську імперію від османів. У 1439 році він особисто вирушив до Італії та головував на Флорентійському соборі, де він і східно-православна делегація тимчасово погодилися возз'єднатися з Римо-католицькою Церквою та визнати Папу главою Церкви. Костянтин Великий також головував на Нікейському соборі. Іоанн VIII сподівався, що цей союз із папством принесе військову допомогу Заходу проти турків, однак у самому Константинополі союз був украй непопулярним і зрештою зазнав невдачі. Іоанн VIII помер у 1448 році (природною смертю), лише за п'ять років до падіння Константинополя у 1453 році. Після цього його брат Костянтин XI став імператором і загинув, обороняючи місто.

Коли Іоанн VIII помер у 1448 році, його брат Костянтин XI був обраний наступником. До 1448 року Візантійська імперія була крихітною васальною державою, і османи мали значний вплив на те, хто сидів на престолі в Константинополі. 27 липня 1449 року у завершальні роки Візантійської імперії сталася вельми визначна політична подія. Візантійський імператор Іоанн VIII Палеолог помер раніше, у 1448 році. Його брат, Костянтин XI Палеолог (останній імператор), був проголошений імператором у Константинополі. Проте, перш ніж Костянтин XI офіційно зійшов на престол, він послав послів до османського султана (Мурада II) і попросив дозволу царювати. Султан надав цей дозвіл, і лише після цього Костянтин XI було формально короновано та визнано імператором. Цей акт був сприйнятий як добровільна відмова від візантійської незалежності. Уперше візантійський імператор відкрито визнав, що править лише з дозволу османських турків. Лише чотири роки по тому, у 1453 році, Константинополь упав під натиском османів.

Через триста дев'яносто один рік і п'ятнадцять днів після 27 липня 1449 року, 11 серпня 1840 року, турки, підкорившись чотирьом великим європейським державам, шукали захисту від Єгипту, таким чином виконавши пророцтво про годину, день, місяць і рік. Тепер ми встановили логіку для застосування першого і другого горя до близького недільного закону. Петро як символ ста сорока чотирьох тисяч представляє рух третього ангела, а Вільям Міллер представляє рух першого і другого ангелів. Обидва рухи пов'язані з «ключами».

І ключ дому Давидового покладу на рамена його; і він відчинить, і ніхто не замкне; і замкне, і ніхто не відчинить. Ісаї 22:22.

І Я кажу тобі також: ти — Петро, і на цій скелі Я збудую Церкву Мою, і брами пекельні не здолають її. І дам тобі ключі Царства Небесного; і що зв'яжеш на землі, те буде зв'язане на небесах; і що розв'яжеш на землі, те буде розв'язане на небесах. Матвія 16:18, 19.

У наступній статті ми розглянемо битву за Ніневію як «ключ», що не лише відчиняє безодню, але й як пророчий ключ, який приводить у досконалий порядок усе свідчення одинадцятого розділу Даниїла. У сні Міллера «ключ», прикріплений до скриньки, був методом вивчення Біблії Міллера. Доведення текстами історії міллеритів у поєднанні з принципом «рядок на рядок» в історії третього ангела є ключем, що дозволяє ключеві дев'ятого розділу Об'явлення відкрити й упорядкувати приховану історію зовнішньої вістки сорокового вірша.

Ми продовжимо наші роздуми в наступній статті.

«Для пророка колесо в колесі, образи живих істот, пов'язаних із ними, — усе це здавалося складним і незбагненим. Але серед коліс видно руку Безмежної Мудрості, і досконалий порядок є наслідком її дії. Кожне колесо діє в досконалій злагоді з кожним іншим». Testimonies to Ministers, 214.